

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (ensimmäinen jaosto)
18 päivänä kesäkuuta 1996

Asia T-150/94

Juana de la Cruz Vela Palacios
vastaan
Euroopan yhteisöjen talous- ja sosiaalikomitea

Henkilöstö – Kumoamiskanne ja vahingonkorvauskanne – Tutkittavaksi ottaminen – Valituksen toimittaminen telekopiona – Arviointikertomus – Arviointikertomuksen myöhästymisen – Arvostelun alentamisen perusteleva – Henkinen kärsimys

Täydellinen teksti ranskan kielellä II - 877

Aihe: Kanne, jolla vaaditaan kumottavaksi kantajasta ajalta 1.12.1986–31.8.1988 ja ajalta 1.9.1988–31.8.1990 laadittujen arviointikertomusten vahvistamisesta 18.6.1993 tehty talous- ja sosiaalikomitean päätös sekä sen 13.1.1994 tekemä päätös, jolla hylättiin näistä arviointikertomuksista tehty valitus, sekä korvausta vahingosta, jota kantaja väittää hänelle aiheutuneen vastaajan virkavirheistä.

Lopputulos: Vastaaja veloitetaan korvaamaan aineeton vahinko ja kanne hylätään muilta osin.

Tuomion lyhennelmä

Kantaja on tullut Euroopan yhteisöjen talous- ja sosiaalikomitean palvelukseen vuonna 1986 ja hänet on nimitetty pika- ja konekirjoittajaksi vuonna 1987. Tästä lähtien kantajan ja vastaajana olevan toimielimen välille on kasautunut henkilökohtaisia ja hallinnollisia ongelmia. Kantaja on siirretty useita kertoja eri yksiköiden palvelukseen.

Vastaaja laati 4.3.1992 kantajasta arviointikertomukset ajalta 1.12.1986–31.8.1988 ja ajalta 1.9.1988–31.8.1990. Näiden arviointikertomusten päiväyksiksi merkittiin 1.9.1988 ja 14.9.1990, ja ne annettiin kantajalle 6.3.1992. Tämä ilmoitti saaneensa ne 7.4.1992.

Euroopan yhteisöjen henkilöstösääntöjen (henkilöstösäännöt) 43 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan jokaisen virkamiehen pätevydestä, työtehosta ja käytöksestä yksikössä laaditaan jaksoittainen arviointikertomus vähintään joka toinen vuosi 110 artiklassa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti. Henkilöstösääntöjen 43 artiklan toisen kohdan mukaan kertomus annetaan virkamiehelle, jolla on oikeus liittää siihen tarpeellisiksi katsomansa huomautukset.

Henkilöstösääntöjen 110 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan toimielimet vahvistavat itse henkilöstösääntöjen yleiset täytäntöönpanosäännökset. Talous- ja sosiaalikomitea vahvisti yleiset virkamiehiään koskevat täytäntöönpanosäännökset päätöksellä nro 1001/81 A, jossa edellytetään muun muassa, että jokaisesta virkamiehestä laaditaan arviointikertomus vähintään joka toinen vuosi, että jokainen arviointi koskee ehdottomasti vain siinä mainittua ajanjaksoa, että kaikki edelliseen arviointiin verrattuna huonommat erittelevät arviot on perusteltava ja että

arviointikertomus on annettava kyseiselle virkamiehelle yhden kuukauden määräajassa kertomuksessa mainitun ajanjakson päätyttyä.

Kantaja valitti 7.4.1992 ja 7.5.1992 edellä mainituista arvioinneista sillä perusteella, että arvioinnit oli laadittu sääntöjenvastaisesti. Arviointiasioiden sekakomitea antoi 19.2.1993 lausunnon, jossa se esitti joitakin muutoksia. Talous- ja sosiaalikomitean pääjohtaja vahvisti lopullisesti nämä kaksi arviointikertomusta, joihin sisältyivät arviointiasioiden sekakomitean esittämät muutokset; tämä päätös annettiin tiedoksi kantajalle 18.6.1993.

Kantaja lähetti vastaajalle 17.9.1993 klo 19.07–19.10 telekopiona valituksen 18.6.1993 tehdystä päätöksestä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Vastaaja hylkäsi valituksen 13.1.1994 sillä perusteella, että valitusta ei ollut jätetty määräajassa ja että se oli joka tapauksessa perusteeton.

Tutkittavaksi ottaminen

Kumoamisvaatimuksen tutkittavaksi ottaminen

Kannetta ei voida jättää huomiotta sillä perusteella, että valitus on jätetty telekopiona. Virkamiesten tekemille hallinnollisille valituksille ei ole määrämuotoa (23 kohta).

Viittaukset: asia T-139/89, Virgili-Schettini v. parlamentti, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin 26.9.1990 (Kok. 1990, s. II-535, 19 kohta).

Ainoastaan se päivä, jolloin hallinnolla on mahdollisuus tutustua valitukseen, voidaan ottaa huomioon. Lisäksi sen asianosaisen tehtävänä, joka vetoaa määräajan päättymiseen, on osoittaa määräajan päättymisen (24 ja 25 kohta).

Viittaukset: asia T-19/90, Von Hoessle v. tilintarkastustuomioistuin, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin 11.7.1991 (Kok. 1991, s. II-615, 25 kohta); asia T-54/90, Lacroix v. komissio, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin 25.9.1991 (Kok. 1991, s. II-749, 29 kohta).

Tässä asiassa ei ole kiistetty sitä, että kantaja lähetti valituksensa telekopiona 17.9.1993 eli määräajan päättymistä edeltävänä päivänä, joten vastaajalla oli mahdollisuus tutustua valitukseen 17.9.1993 lähtien. Vastaaja ei ole esittänyt mitään todistetta tätä päätelmää vastaan (26 ja 27 kohta).

Vahingonkorvausvaatimuksen tutkittavaksi ottaminen

Kumoamisvaatimuksen ja vahingonkorvausvaatimuksen on liityttävä läheisesti toisiinsa, jotta vahingonkorvausvaatimus voitaisiin ottaa tutkittavaksi ilman sitä edeltävää hallinnollista menettelyä (31 kohta).

Viittaukset: asia T-5/90, Marcato v. komissio, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin 25.9.1991 (Kok. 1991, s. II-731, 49 kohta).

Käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja perustaa vahingonkorvausvaatimuksensa siihen, että riidanalaiset arviointikertomukset annettiin liian myöhään ja että ne olivat puutteellisia ja virheellisiä sekä siihen, että hallinnon menettely oli täten aiheuttanut kantajalle vahinkoa. Korvausvaatimuksensa tueksi kantaja vetoaa siis siihen samaan sääntöjenvastaiseen menettelyyn, jonka perusteella hän vaati hänestä laadittujen arviointikertomusten peruuttamista. Tästä seuraa, että vahingonkorvausvaatimus ja

kumoamisvaatimus liittyvät läheisesti toisiinsa, joten kantajalla ei ole ollut vahingonkorvausvaatimuksen osalta velvollisuutta ryhtyä oikeudenkäyntiä edeltävään menettelyyn (32 ja 33 kohta).

Pääasia

Kumoamisvaatimus

Arviointimenettelyssä tapahtunut viivästyminen ei sellaisenaan vaikuta siinä laaditun kertomuksen pätevyYTEEN. On kuitenkin tutkittava, ovatko kertomukset mahdollisesti pätemättömiä sen vuoksi, että niihin liittyy ilmeisiä arviointivirheitä tai että niiden perustelut ovat virheellisiä. Kantaja on tämän osalta väittänyt, että riidanalaisissa kertomuksissa on virhe, koska niissä ei ole otettu huomioon hänen hallinnollista asemaansa eikä hänen todellisia tehtäviään, mutta kantaja ei ole esittänyt todisteita tämän tueksi (44–46 kohta).

Viittaukset: yhdistetyt asiat 36/81, 37/81 ja 218/81, Seton v. komissio, yhteisöjen tuomioistuin 1.6.1983 (Kok. 1983, s. 1789, 14 kohta).

Jälkimmäisen arviointikertomuksen kohdassa ”Sopeutuminen osaston vaatimuksiin” on arviointi ”toivomisen varaa”, joka on huonompi kuin vastaava arviointi edellisessä kertomuksessa (joka oli ”tydyttävä”); tämän arvioinnin alentamista ei ole perusteltu arviointikertomuksessa, arviointiasioiden sekakomitean lausunnossa eikä 18.6.1993 päivätyssä arviointia koskevassa kirjeessä. Tällainen perustelu voidaan löytää ainoastaan vastaajan 13.1.1994 päiväisestä kirjeestä, jolla kantajan valitus hylättiin. Toimielinten velvollisuus perustella virkamiehilleen osoittamansa päätökset voidaan kuitenkin vielä täyttää siinä vaiheessa, kun toimielin hylkää päätöksiä vastaan tehdyn valituksen (47 ja 48 kohta).

Viittaukset: asia T-52/90, Volger v. parlamentti, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin 12.2.1992 (Kok. 1992, s. II-121, 36 kohta); asia T-16/94, Benecos v. komissio, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin 17.5.1995 (Kok. 1995, s. II-335, 31 kohta).

Vahingonkorvausvaatimus

Vaikka joissakin kantajan perusteluissa viitataan aineellisiin vahinkoihin, varsinaisissa vaatimuksissaan kantaja vaatii hänelle aiheutuneiden aineettomien vahinkojen korvaamista (50 kohta).

Vahingonkorvausvaatimus on hylättävä, jos se liittyy läheisesti hylättyyn kumoamisvaatimukseen. Tähän periaatteeseen on tarpeen kuitenkin tehdä poikkeus tällaisen tapauksen kaltaisissa tapauksissa, joissa kumoamisvaatimusta ei hylätä, koska toimi ei ole lainvastainen, vaan ainoastaan siksi, että jos riidanalainen toimi kumottaisiin, sitä ei voitaisi korvata toimella, joka olisi enemmän sopusoinnussa yhteisön oikeuden kanssa. Arviointikertomuksen laatimisessa tapahtunut viivästyminen ei tällaisessa tapauksessa aiheuta sen pätemättömyyttä, mutta voi silti olla sellainen virkavirhe, jonka perusteella kyseisen virkamiehen on mahdollista saada vahingonkorvausta. Virkamies, jonka henkilökansio ei ole sääntöjenmukainen vaan puutteellinen, kärsii tästä aineetonta vahinkoa, josta seuraa hänen ammatillista tulevaisuuttaan koskeva epävarmuus ja huoli (51 ja 52 kohta).

Viittaukset: asia 1/87, Picciolo v. komissio, yhteisöjen tuomioistuin 9.2.1988 (Kok. 1988, s. 711, 32 kohta); asia T-73/89, Barbi v. komissio, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin 8.11.1990 (Kok. 1990, s. II-619, 41 kohta); asia T-27/90, Latham v. komissio, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin 24.1.1991 (Kok. 1991, s. II-35, 49 kohta); asia T-562/93, Obst v. komissio, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin 19.10.1995 (Kok. H. 1995, s. II-737, 88 kohta).

Tässä tapauksessa virkamiehen on pitänyt odottaa riidanalaisen arviointikertomusluonnosten laatimista kolme ja puoli vuotta sekä puolitoista vuotta, mikä ei ole hyvän hallintotavan periaatteiden mukaista. Kantaja on siis ollut yli kolme vuotta epävarma ja huolissaan. Tästä seuraa, että vastaajan virkavirhe on aiheuttanut kantajalle todellista aineetonta vahinkoa, joka on korvattava (53 kohta).

Ratkaisu:

Talous- ja sosiaalikomitea veloitetaan suorittamaan kantajalle 50 000 Belgian frangia (BEF) hänen kärsimästään aineettomasta vahingosta.

Kanne hylätään muilta osin.